

Sedlec-Prčice

Kraj: Středočeský

Správní obvod: Sedlčany

Nadmořská výška: 407 m n. m.

Počet obyvatel: 2 850

Adresa URL: www.sedlec-prcice.cz

Okres: Příbram

GPS souřadnice: 49.573211N, 14.533006E

První pís. zmínka: 1318 (706 let)

PSČ: 257 91

Historie obce Sedlec-Prčice

Starší a historicky významnější je Prčice, dokládána již v 11. století. Náležela pánu Vítku z Prčice, od něhož odvozují svůj původ nejstarší české šlechtické rody Vítkovců, respektive Rožmberků, páni z Hradce, z Landštejna a z Ústí.

První dochovaná písemná zmínka o Sedlci pochází ze 14. století z roku 1318. Lze však právem předpokládat, že městečko zde bylo již daleko dříve. Roku 1045 daroval kníže Břetislav I. benediktinskému klášteru v Břevnově mimo jiné také dědinu Kvasejovice, která se nachází poblíž Sedlce.

Ve 14. století náležel Sedlec tehdy mocnému rodu pánů z Janovic. Páni z Janovic zřejmě založili v Sedlci také kostel svatého Jeronýma. V roce 1350 se v popisu diecéze Pražské objevuje sedlecký kostel mezi farními kostely Vltavského dekanátu. Dalšími majiteli z rodu byli Dětrich a poté Jenec Janovic, nejvyšší purkrabí pražský. Po něm na krátký čas panství přejali páni z Očedělic a od nich pak panství převzali Lobkovicové. Stalo se tak roku 1474, kdy Fridrich Ojř z Očedělic prodal své dědictví Chlumec a Sedlec a vesnice k hradu příslušející za 4000 kop grošů českých paní Anně Švihovské z Risenberka, vdově po Janu Popelu z Lobkovic a jeho potomkům.

Ladislav Popel z Lobkovic na Chlumci byl maršálkem u dvora krále Ferdinanda I. a roku 1548 se stal prvním presidentem nově zřízeného apelačního úřadu, roku 1570 pak i nejvyšším hořmistrem zemským. Na jeho žádost propůjčil král městečku Sedlec pečeť, na níž je znázorněn bílý štít, v něm červená otevřená brána se zdí a nad bránou sedí černý orel s rozevřenými křídly. Touto pečeti - zeleným voskem - mohli sedlečtí pečeti městské listiny. V té době byl Sedlec kvetoucím městečkem, kde panoval mír, kvetla řemesla a obchod. Tak tomu bylo až do smrti pan Jana Popela dne 18. prosince 1584 (zemřel ve věku neuvěřitelných 82 let). Své statky Chlumec, Jistebnici, Krásnou Horu, Brotín, Rybníky a Kamenici rozdělil v závěti svým synům.

Po bezdětné smrti svých bratří však nakonec celý majetek zpět získal prostřední z nich Zdeněk Vojtěch Popel z Lobkovic na Chlumci a Jistebnici. Po smrti Zdeňka Vojtěcha Lobkovic jeho vdova, paní Polyxena - zdatná obchodnice - využila konfiskace majetků odbojných pánů po Bílé Hoře (na Sedlecku byly konfiskace jedny z největších, samotný Sedlec se však vzpoury nezúčastnil a byl konfiskací ušetřen) a lobkovický majetek mnohonásobně rozšířila. Majetek spravovali hejtmani a měli nad poddanými téměř neomezenou moc. Zvláště pak hejtman Pavel Drahnětický, který měl v době pobělohorské zavádět mezi poddanými nové řády, spolu s nimi však i tužší porobu.

Během třicetileté války (1618 - 1648) Sedlec a místní lid mnoho trpěl. Vojáci drancovali vesnice, loupili,

bořili stavení. Navíc byl lid vysáván neustálými kontribucemi. O nic lépe se však lidem vedlo i po jejím skončení. V čas největšího úpadu roku 1651 čítaly osady Sedlec a Jesenice 1307 „duší“. Ve hladem a bídou zkoušené zemi se po válce několikrát rozšířil mor. Roku 1640 se rozšířila epidemie, která postihovala zvláště děti do 10 let. Další epidemie moru se rozšířila roku 1649, v Sedlci během jediného měsíce zahubila 90 lidí. Mnohem zhoubnější však byl mor, který postihl zem roku 1680. V Sedlci začala epidemie ve škole a skončila na faře.

V posledních letech panování Marie Terezie svitly lepší časy. Národ pookřál, rány se rychle hojily, lidí přibývalo. I v Sedlci se projevil čerstvý závan vzduchu. Když se císařským nařízením roku 1771 sčítaly domy, v Sedlci bylo zaznamenáno 84 domů, roku 1788 již 96 a roku 1800 103 domů.

Přišel rok 1848, který v celé zemi i v Sedlci odstartoval nový věk. Od té doby nastal v Sedlci čilý ruch, město vzkvétalo, stavily se zde nové budovy s ozdobnými, nákladnými fasádami a kvetoucími zahradami, zřizovaly se blahočinné ústavy. 1. března 1851 zahájila v Sedlci své působení c. k. pošta, nejprve pěší, od 1. ledna 1862 i jízdní. 1. června otevřel c. k. notář Jindřich Rieger svou notářskou kancelář v domě č.p. 9, roku 1855 byl zřízen nový hřbitov cestou na Měšetice a roku 1856 byla o jedno poschodí zvýšena zdejší škola. Roku 1862 byla na náměstí vybudována pumpa, roku 1862 počala svou činnost okresní záložna.

Roku 1866 se Sedlci nevyhnuly pluky pruského vojska (Prajzů), které táhly krajem. Ti měli pověst velkých jedlíků a šťastná byla rodina, která byla jejich návštěvy ušetřena. V Malkovicích u Sedlce měli výborný nápad, jak se Prusů zbavit - předstírali nemoc. Skoro v každé chalupě měli maroda, který „margýroval“ choleru. Jelikož bylo v pruském vojsku mnoho starších mužů - otců od rodin - kteří se chtěli ve zdraví vrátit domů, raději vesničku rychle opustili.

Krátce na to byla na hranicích okresu stavěna železniční dráha. Zastupitelstvo sedlecké se zasadilo, aby v nedalekých Heřmaničkách byla zřízena osobní i nákladní stanice, čemuž pověřená komise 26. února 1869 dala svolení. O Božím těle roku 1870 byl položen základní kámen a 3. září 1871 byla stanice slavnostně předána k užívání.

Roku 1872 byly odstraněny zdi kolem hřbitova u kostela sv. Jeronýma a roku 1873 prodělal úpravy kostel. Hořejší část věže byla nově vystavěna a zvýšena, rok na to byla opatřena hodinami a na podzim téhož roku přibýly nové svítilny.

